

Arrest

nr. 275 302 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 256 794 van 18 juni 2021 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 23 juni 2021 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek.

1.6. Op 31 augustus 2021 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 26 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 29 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten,

(...)

nationaliteit : Somalië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/10/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 29/04/2021, 23/06/2021 en 31/08/2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

1.9. Bij arrest nr. 272 157 van 29 april 2022 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van *“het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging die het recht van eenieder te worden gehoord jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregelen wordt genomen, afgeleid uit artikel 41 van het Handvest”*, van het beginsel *“audi alteram partem”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met de gezondheidstoestand van verzoekster, die terwijl verzoekster duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat zij lijdt aan diabetes.

Artikel 7 van de wet van 15.12.1980, dat de wettelijke basis van de bestreden beslissing vormt is een omzetting van artikel 6.1. van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (verder richtlijn 2008/115) die stelt :

“Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vernielde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft ”

Artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 stelt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” (eigen onderlijning)

Deze bepaling is een omzetting van artikel 5 van de bovenvermelde richtlijn 2008/115 die stelt :

“Artikel 5

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement”*

Eerste onderdeel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjda, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met

name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken.

Als na dit individueel onderzoek blijkt dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in strijd zou zijn met de grondrechten van de vreemdeling moet de Minister of zijn afgevaardigde zich onthouden een bevel af te geven (Zie in die zin, per analgie RvS 19.02.2015, n° 230.251; RvS, 26 juni 2015, 231.762; RvS, 26.08.2010, n° 206.948; RvS, 17.12.2013, n° 225.855).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, verplichten de overheid alle administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende te motiveren.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot uitdrukkelijke en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

De motiveringsverplichting zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de rechtsmiddelen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De beslissingen van de overheid moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.Y.R. 1993/2, 67- 71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van U Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissingen op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op wettelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht

In casu houdt de verwerende partij geen enkele rekening met het feit dat verzoekster medische problemen heeft en meer bepaald lijdt aan diabetes en urinaire problemen ten gevolge van haar besnijdenis type 3.

Zij had reeds uitdrukkelijk aangegeven in het kader van de procedure bij het CGVS te lijden aan diabetes, waar zij als volgt verklaard heeft:

Notities persoonlijk onderhoud d.d. 18 mei 2021:

"(...) ik heb wel suikerziekte maar heb wel de nodige medicatie gehad. "

"is de suikerziekte in uw land vastgesteld?"

Ja

U nam daar dan ook medicatie?

J«

Ik heb dus suikerziekte en één van de gevolgen is dat ik een plaspauze moet hebben"

In de beslissing van het CGVS d.d. 27 mei 2021 wordt er bovendien erkend door het CGVS dat "uit uw verklaringen blijkt dat u aan diabetes lijdt waardoor u regelmatig naar het toilet zou moeten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat Generaal,... "

Verzoekster voegt aan huidig verzoekschrift een medisch attest d.d. 25.01.2022 waarin geattesteerd wordt dat zij lijdt aan non-insuline dependente diabetes behandeld door orale anti-diabetica, gastralgies behandeld door Proton pompremmers, en voedselallergieën behandeld door antihistaminica. (stuk 5)

Bovenop de diabetes van verzoekster, ondervindt zij gezondheidsproblemen die hun oorzaak vinden in haar besnijdenis type 3 en rein fibula tie. Ook deze gezondheidproblemen zijn gekend bij de tegenpartij en blijken uit het administratief dossier, temeer aangezien zij het motief vormden voor de derde aanvraag internationale bescherming van verzoekster.

Zij voegt tevens een medisch attest d.d. 19 januari 2022 waaruit blijkt dat verzoekster urinaire problemen ondervindt ten gevolge van haar besnijdenis en frequente herin fibula ties en een behandeling voor een blaasontsteking voorgeschreven werd, naast pijnmedicatie, (stuk 4)

Zij was in de onmogelijkheid deze attesten over te maken aan de tegenpartij aangezien de beslissing op eigen initiatief van de tegenpartij genomen werd zonder haar de mogelijkheid te bieden deze elementen aan te voeren.

Het blijkt dus aangetoond dat verwerende partij weet had, of had moeten hebben, van de gezondheidstoestand van verzoekster en er rekening mee moest houden op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980;

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en moet zij vernietigd worden.

Tweede onderdeel.

Zoals hoger uiteengezet is het een verplichting van de verwerende partij om, in het kader van het onderzoek dat voortvloeit uit artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en artikel 3 EVRM de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten ter staving van zijn verdediging kenbaar te maken (RW, n° 168.511 van 27 mei 2016).

De verwerende partij kan dus niet dienstig laten gelden dat zij niet op de hoogte zou zijn van de gezondheidstoestand van verzoekster, temeer aangezien deze duidelijk blijkt uit het administratief dossier.

Verwerende partij moest verzoekster in de mogelijkheid stellen om haar standpunt kenbaar te maken en concrete elementen te laten gelden met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, op basis van het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging afgeleid uit artikel 41 van het Handvest die het recht van eenieder te worden gehoord vooraleer jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregelen wordt genomen, (zie o.a. HvJ, 5.11.2014, zaak C-166/13; HvJ, 11.12.2014, C-249/13; HvJ, 10.09.2013, C-383/13) en het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht audi alteram partem die dezelfde strekking heeft.

Dit recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure voordat een beslissing wordt genomen die zijn

belangen in nadelige wijze kan beïnvloeden, en heeft als doel dat de overheid in staat wordt gesteld rekening te houden met alle relevante elementen.

Wanneer de overheid de intentie heeft om een terugkeerbesluit te nemen moet de vreemdelingen gehoord worden om hun standpunt te laten gelden over een eventuele toepassing van artikel 5 van de richtlijn, omgezet in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 (HvJ, 11.12.2014, C-249-13, §§ 47- 51)

Een schending van het recht om te worden gehoord kan pas tot de nietigverklaring van een beslissing leiden wanneer deze procedure zonder deze schending een andere afloop had kunnen hebben, dit aan het hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval.

In casu blijkt heel duidelijk dat de specifieke omstandigheden van verzoekster de beslissing van verwerende partij had kunnen invloeden rekening houdende met haar gezondheidssituatie en de inhoud van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980, artikel 3 van het EVRM en artikelen 7 en 24 van het Handvest.

Zo had verzoekster kunnen uiteenzetten dat zij lijdt aan diabetes, en had zij kunnen uiteenzetten welke fysieke en mentale gevolgen zij ondervindt van haar besnijdenis.

Zij had ook de medisch attesten d.d. 25 januari 2022 en d.d. 19 januari 2022 kunnen overmaken.

Deze elementen die betrekking hebben op de gezondheidssituatie van verzoekster worden aangetoond in de stukken bijgevoegd aan huidig beroep. Verzoekster heeft nooit de kans gehad deze stukken over te maken, aangezien de beslissing op eigen initiatief van de tegenpartij genomen werd, en dit zonder dat zij de kans had haar specifieke situatie uiteen te zetten.

De bestreden beslissing moet dus vernietigd worden.

Derde onderdeel

Artikel 74/14 stelt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Kijk te verblijven, wordt een termijn van geven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/ 6, § 3, eerste lid, 5°, of werd a/s kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan geven dagen ofwel geen enkele termijn.

Uit dit artikel blijkt dat de tegenpartij beschikt over de mogelijkheid doch geen verplichting inhoudt om de termijn van vrijwillig vertrek terug te brengen naar minder dan 7 dagen, wanneer de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zouden zijn gekomen of door de verzoeker werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2.

Verzoekster stelt vast dat er een bijzondere motivatieverplichting weegt op de tegenpartij aan te tonen waarom zij meent dat het nodig is het termijn te verkorten.

In casu beperkt de tegenpartij zich tot de vaststelling dat “betrokkene al op 29/04/2021, 23/06/2021 en 31/08.2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn”, zonder melding te maken van het feit dat er tegen deze beslissing beroep werd aangetekend bij de R.V.V., momenteel hangende.

In het verzoekschrift wordt er onder meer geargumenteed dat er in casu sprake is van nieuwe elementen die in de voorgaande procedures internationale bescherming niet aan bod zijn gekomen, zodat er niet louter kon verwezen worden naar de vorige verzoeken om internationale bescherming en naar de mogelijkheid die daar bestond om reeds deze elementen of feiten voor te leggen of naar de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid en wordt er een schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

Ook hier had de tegenpartij de mogelijkheid rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekster en meer bepaald haar gezondheidstoestand, en laat zij na dit te doen zonder te motiveren waarom.

Een schending van artikel 74/14 §3 Vw. is dan ook aangetoond.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden volledig ontbreekt. Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 27 oktober 2021 door de commissaris-generaal een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij motiveert tot slot dat aan de verzoekende partij in uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet een termijn van zes dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, daar de verzoekende partij al op 29 april, 23 juni en 31 augustus 2021 internationale bescherming heeft gevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punten 3.7., 3.8. en 3.9. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren in de thans bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat de middelen worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.6. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang

van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

3.7. Betreffende haar gezondheidstoestand betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand terwijl zij duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat zij lijdt aan diabetes, dat *in casu* de verwerende partij geen enkele rekening houdt met het feit dat zij medische problemen heeft en meer bepaald lijdt aan diabetes en urinaire problemen heeft ten gevolge van haar besnijdenis type 3, dat zij reeds nadrukkelijk had aangegeven in het kader van de procedure bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) te lijden aan diabetes, dat dit bevestigd werd door het CGVS in haar beslissing van 27 mei 2021, dat zij aan huidig verzoekschrift een medisch attest voegt van 25 januari 2022 waarin wordt geattesteerd dat zij lijdt aan non-insuline dependente diabetes behandeld door orale anti-diabetica, gastralgies behandeld door Proton pompremmers en voedselallergieën behandeld door antihistaminica, dat zij bovenop de diabetes gezondheidsproblemen ondervindt die hun oorzaak vinden in de besnijdenis type 3 en reïnfibulatie, dat ook deze gezondheidsproblemen gekend zijn bij de verwerende partij en uit het administratief dossier blijken, te meer aangezien zij het motief vormden voor de derde aanvraag om internationale bescherming. De verzoekende partij wijst erop dat zij tevens een medisch attest van 19 januari 2022 voegt waaruit blijkt dat zij urinaire problemen ondervindt ten gevolge van haar besnijdenis en frequente herinfibulaties en een behandeling voor blaasontsteking voorgeschreven werd, naast pijnmedicatie, dat zij in de onmogelijkheid was deze attesten over te maken aangezien de beslissing op eigen initiatief van de verwerende partij werd genomen zonder haar de mogelijkheid te bieden deze elementen aan te voeren. Zij meent dat aangetoond wordt dat de verwerende partij weet had of had moeten hebben van haar gezondheidstoestand en er mee rekening had moeten houden.

3.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar gezondheidsproblemen opsomt alsook de behandelingen, doch nalaat te verduidelijken, nog minder aan te tonen, op welke wijze de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor haar gezondheidstoestand, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. Zij toont niet aan dat door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten gevolge waarvan zij het grondgebied dient te verlaten, haar gezondheidstoestand in het gedrang komt. De verzoekende partij stelt niet – nog minder toont zij aan – dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen en haalt voorts geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de nodige behandeling en opvolging in het herkomstland, waardoor de verwerende partij gehouden zou zijn geweest hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren.

In het medisch attest van 19 januari 2022 wordt melding gemaakt door de behandelende arts van een risico op reïnfibulatie bij een terugkeer naar het land van herkomst. Waarop de arts deze vaststelling steunt blijkt geenszins uit het aangeleverde attest. De Raad kan enkel vaststellen dat dit element reeds beoordeeld werd door het CGVS en dit als volgt:

“Wat betreft het door u neergelegde medische attest van dr. T. (...) met vaststelling van een ondergane vrouwelijke genitale verminking van het type 3, dient ten slotte te worden opgemerkt dat het CGVS niet twijfelt aan het feit dat u als kind een besnijdenis van dit type heeft ondergaan (zie brief mr. H. (...), p.9). Evenmin staat uw uitleg voor een bevalling te zijn geopend ter vraag. Uw bewering na elke bevalling terug te zijn geïnfibuleerd -en dat acht keer (zie brief mr. H. (...), p.9,16)-, staat echter haaks op de vaststelling die uw arts maakte bij dit medisch onderzoek. Uit het door u neergelegde attest blijkt immers dat u niet bent geïnfibuleerd, doch gedeeltelijk bent opengemaakt ten gevolge van een bevalling. Het CGVS ontkent niet dat in de Somalische cultuur sommige vrouwen –al dan niet onder sociale druk- zich opnieuw laten infibuleren na een bevalling, doch uit het door u gestuurde medische verslag van uw arts blijkt dat u in elk geval momenteel niet bent geïnfibuleerd. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat indien u daadwerkelijk een vrees zou hebben gekoesterd in verband met het ondergaan van vrouwelijke genitale verminking, u alle mogelijkheden had om dit eerder te melden, dan in een brief van de hand van uw raadsman, vier dagen na uw gesprek bij de DVZ in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. Er kan immers worden vastgesteld dat u, zelfs wanneer u tijdens uw uiteenzetting in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming uw bezorgdheid uitte m.b.t. een mogelijke besnijdenis van uw dochters, u over u zelf en een mogelijke vrees hiervoor geen woord repte.”

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins waarom deze overwegingen niet zouden volstaan. Het onderzoek naar een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer is reeds

gebeurd door het CGVS naar aanleiding van het derde verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij en dit op 26 oktober 2021. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven te lezen die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal. De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een aangevoerd risico als reeds een onderzoek naar de voorgehouden vrees of het voorgehouden risico werd gevoerd. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

Daarnaast stelt de Raad ook vast dat ter gelegenheid van het derde verzoek om internationale bescherming de gezondheidstoestand van de verzoekende partij gekend was. Hieromtrent werd er in de beslissing van het CGVS van 26 oktober 2021 op gewezen *“Voor wat betreft het door u opgeworpen gezondheidsprobleem –u bent diabeticus en heeft maagklachten, allergie en huidirritatie (zie verklaringen DVZ d.d. 11/10/2021, vraag 12), (...) Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”*. De verzoekende partij was er aldus van op de hoogte, indien zij meende dat haar gezondheidstoestand een terugkeer in de weg kon staan, dat zij voor de beoordeling van de medische elementen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet diende in te dienen. Zij heeft echter nagelaten dit te doen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het administratief dossier zich bovendien een nota *“Evaluatie artikel 74/13”* van 29 december 2021 bevindt waaruit blijkt dat de verwerende partij omtrent de gezondheidstoestand het volgende heeft overwogen:

“- Gezondheidstoestand : tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.11/10/2021) van betrokkene verklaarde zij diabetes te zijn, maagzuur, gas in de maag, huidirritatie te hebben en allergisch te zijn. In het administratief document bevinden zich een medisch document i.v.m. Vrouwelijke genitale verminking type 3, door Dr.Tayou K.Judith dd.15/09/2021 van Caritas en een verslag i.v.m. Littekens alsook door Dr.Tayou K.Judith dd.15/09/2021 van Caritas. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen”

3.9. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een kennelijke appreciatiefout blijkt in dit verband evenmin.

3.10. De verzoekende partij betoogt voorts dat het een verplichting is voor de verwerende partij, in het kader van het onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, om de vreemdeling in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten ter staving van zijn verdediging kenbaar te maken, dat de verwerende partij niet dienstig kan laten gelden niet op de hoogte te zijn van de gezondheidstoestand, te meer daar deze duidelijk blijkt uit het administratief dossier. Zij meent dat de verwerende partij haar in de mogelijkheid moest stellen haar standpunt kenbaar te maken en concrete elementen te laten gelden op basis van het algemeen beginsel van Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging afgeleid uit artikel 41 van het Handvest. Zij meent dat *in casu* duidelijk blijkt dat haar specifieke omstandigheden de beslissing van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden rekening houdende met haar gezondheidstoestand en de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, dat zij had kunnen uiteenzetten dat zij lijdt aan diabetes, en zij had kunnen uiteenzetten welke fysieke en mentale gevolgen zij ondervindt van haar besnijdenis, dat zij ook de medische attesten van 25 januari 2022 en 19 januari 2022 had kunnen overmaken. Zij meent dat de elementen die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand aangetoond worden in de stukken gevoegd bij het

verzoekschrift, dat zij nooit de kans heeft gehad deze stukken over te maken, aangezien de beslissing op eigen initiatief van de verwerende partij genomen werd en dit zonder dat zij de kans had haar specifieke situatie uiteen te zetten.

Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe '*audi alteram partem*' benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Nu de verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte niet in overweging heeft genomen, toont zij niet aan dat zij de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Zij wijst op haar gezondheidstoestand maar, het weze herhaald, laat na te verduidelijken, nog minder toont zij aan, op welke wijze de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor haar gezondheidstoestand, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden. Zij toont niet aan dat door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten gevolge waarvan zij het grondgebied dient te verlaten, haar gezondheidstoestand in het gedrang komt. De verzoekende partij stelt niet – nog minder toont zij aan – dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen en haalt voorts geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de nodige behandeling en opvolging in het herkomstland, waardoor de verwerende partij gehouden zou zijn geweest hiermee rekening te houden. De verzoekende partij stelt nog dat zij had kunnen uiteenzetten welke fysieke en mentale gevolgen zij ondervindt van haar besnijdenis, doch laat ook na deze te verduidelijken, zodat zij niet aannemelijk maakt dat zij concrete elementen had kunnen aanbrengen waaruit kon blijken dat een verwijdering gevolgen zou hebben voor haar gezondheidstoestand. Ook verduidelijkt de verzoekende partij niet uit welke elementen uit de medische attesten van 25 januari 2022 en 19 januari 2022 blijkt dat een verwijdering gevolgen zou hebben voor haar gezondheidstoestand of voor haar behandeling. In zoverre zij zou doelen op het risico op reïnfibulatie, kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 3.8. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat, indien zij was gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, concrete elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op de besluitvorming.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet.

3.11. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.12. In een derde onderdeel gaat de verzoekende partij in op de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat uit de wet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van zeven tot dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Aldus is dertig dagen de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt dan ook niet welk actueel belang de verzoekende partij bij dit middel heeft. Hierop gewezen ter terechtzitting, stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid.

Het belang dient niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij dit onderdeel van het enig middel.

3.13. Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt.

3.14. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER